

recull
d'activitats
DE REFLEXIÓ
I PREGÀRIA
2019

Educació Primària

Grumets i Ulls Oberts

Castors, Llúdrigues, Llops i Daines

Aquest recull d'activitats de reflexió i pregària ha estat elaborat el juny de 2019 per l'Equip de Pastoral de Maristes Catalunya, amb l'objectiu de ser una guia metodològica amb recursos per als animadors del Centre Marista d'Escoltes (CMS) i de la Federació d'Associacions Juvenils Mà Oberta-Cor Obert (FAJMA-COR), i per a altres espais educatius no formals de l'entorn marista o no.

Volem donar les gràcies a les persones que han col·laborat al llarg dels anys amb els moviments juvenils i la Pastoral marista.

Podeu emprar, canviar, compartir i descarregar els continguts aquí recollits de forma lliure, amb finalitats no comercials, és clar.

Evita imprimir aquest llibret, està preparat per ser usat amb dispositius mòbils.

Amb el suport de la Fundació Champagnat.

ÍNDEX

Abans de començar	4
Amistat	8
Sinceritat	11
Solidaritat	14
Alegria	16
Perdó	19
Compromís	20
Confiança i valentia	22
Més recursos	25

COM FER SERVIR AQUEST RECULL

Aquest recull ha de ser vist com un seguit de pistes per fer més fàcil el camí, un punt de partida o un material de consulta per a educadors en els processos de preparació d'activitats pròpies.

Fes una ullada als cinc punts a tenir en compte a l'hora de fer servir aquest recull:

1. **El vostre grup és únic.** Cal tenir en compte quines són les activitats que s'adeqüen més al vostre grup i quines no, en funció de criteris d'atenció a la diversitat, de procés i de capacitats.
2. **Customitzeu i hackegeu.** Aproveiteu el que us ofereix la guia i destrieu el que no hagi de ser útil per al vostre grup.
3. **Partiu dels objectius del grup.** El que proposa aquest recull encaixa amb els objectius de les branques, però cada activitat i cada campament té uns objectius específics; aprofiteu la guia per apropar-vos-hi.
4. **A la vostra manera.** Sentiu-vos còmodes com a equip, anticipeu-vos i prepareu les activitats amb temps. És important integrar les diverses activitats en l'estil de monitoratge del vostre equip.
5. **Amb passió és millor.** L'educació del cor només es fa amb el cor, és impossible educar en valors o en la fe com a simulacre o "fent veure que...".

Seguiu la llista d'Spotify "Campaments de debò" per tenir accés a totes les cançons que s'indiquen en aquest recull i en els de les altres edats. A més, hi ha una selecció de cançons actuals sense insults ni manifestacions masclistes. Podeu accedir a la llista a través d'aquest [enllaç](#) o escanejant aquest codi QR.

Trobareu diferents tipus de recursos:

- **Evangelí:** són relats del Nou Testament reescrits amb una voluntat pedagògica i acompanyats d'una petita explicació per als equips.
- **Conte:** són relats amb una finalitat moral.
- **Cançons:** vivim envoltats de música. La podem fer servir per a l'educació, no trobeu?

Els fragments de l'Evangelí i els contes es poden llegir o bé representar de forma teatral, amb titelles o fins i tot amb ombres xineses, tot adornant-los una mica més. Sigueu creatius!

Podeu escoltar les cançons amb un aparell electrònic, cantar-les si tothom en té la lletra, tocar-les amb la guitarra, aprendre-les junts...

Llegenda d'icones:

Amb aquesta icona trobareu una **explicació senzilla** sobre el fragment de l'Evangelí del qual es parla.

Parlem-ne. Algunes **preguntes per a la reflexió**, que serviran per establir un diàleg o per engegar una dinàmica.

Fem **un joc o una activitat**? Podem aprofitar per viure una experiència lúdica que ens faci viure els valors que hem tractat!

Posem **ritme** al campament! Amb guitarra o amb altaveus, cantem i sentim-nos família!

Podem deixar córrer la imaginació i la creativitat amb **un taller**. Et presentem algunes propostes!

A vegades també podem fer **una pregària** més explícita. Amb aquesta icona te'n donem alguna pista.

EDUCAR LA INTERIORITAT I L'ESPIRITUALITAT AMB INFANTS DE 7 A 12 ANYS

Entenem la interioritat com allò que ens permet trobar-nos amb nosaltres mateixos i donar sentit a la pròpia existència. Creiem que l'educació en aquesta dimensió inherent a la persona suposa una oportunitat clara d'emancipació i empoderament per a les persones.

L'espiritualitat és el procés —les espiritualitats són els processos— que donen sentit a la interioritat, són els camins concrets que cada persona segueix per a nodrir-la. En el cas de les religions, la fe i la pràctica religiosa són camins estructurats per recórrer un camí espiritual concret.

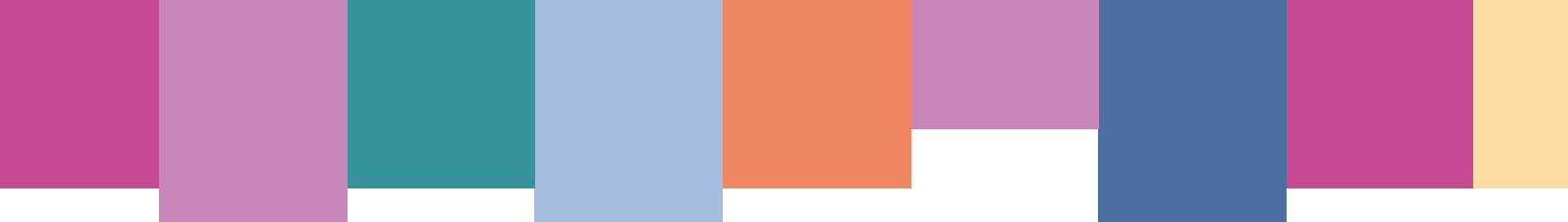
Eduquem la interioritat i l'espiritualitat a partir de la integració de les dimensions **física** (el cos), **intel·lectual** (la ment i la raó), **comunitària** (el grup, els altres, la solidaritat) i **espiritual** (el diàleg interior, el que és transcendent). Tenim el repte de proporcionar un procés ric en experiències que interconnectin totes aquestes dimensions d'una manera vivencial i dinàmica.

Per fer-ho ens dotem d'activitats que parteixin d'elements aliens a l'infant en els quals puguin projectar i interpretar la realitat (paisatges, contes, experiències, l'Evangeli...); ho anomenem **focus extern**. En aquesta edat també emprarem, tot i que en menor mesura, el **focus intern** quan posem èmfasi en el coneixement de les pròpies emocions o la introspecció.

Hi ha quatre característiques dels infants d'aquestes edats que val la pena conèixer per educar la interioritat i l'espiritualitat amb èxit:

- **Silenci i respiració.** Els infants són capaços de viure moments d'aturada i silenci, així com de realitzar exercicis de respiració i visualitzacions acompanyades. *Per exemple, podeu proposar postures inspirades en el ioga com a acollida per a una activitat.*
- **Símbols i valors.** Poden entendre el valor simbòlic d'objectes i d'històries, identificar-los, parlar-ne, contrastar-los amb les pròpies experiències i fer-ne analogies. *Per exemple, podeu fer valoracions en patrulla sobre el significat dels objectes i esdeveniments del centre d'interès, si en teniu.*
- **Coneixement propi.** És el moment de començar a prendre consciència de les pròpies qualitats i limitacions, i també de valorar i jutjar la pròpia actuació. També poden reconèixer les pròpies responsabilitats! *Per exemple, podem distribuir les tasques de la patrulla o la unitat de forma rotativa i valorar personalment com hem desenvolupat les tasques assignades.*
- **Capacitat empàtica i solidària.** Els infants són sensibles amb els altres, els afecta la injustícia i la violència i també entenen que el planeta té cura de tothom. *Per exemple, en cas d'un conflicte o una emergència, podem generar espais oberts en patrulles o unitats per compartir com s'han sentit i acompanyar-los en la seva expressió emocional.*

COM PROPOSEM UNA PREGÀRIA ALS INFANTS DE 7 A 12 ANYS?

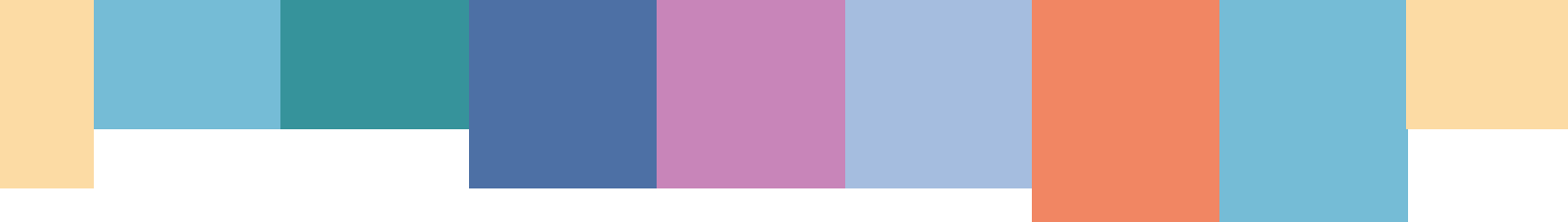
Cal que tinguem present que hi ha moltes maneres de pregar i d'educar la interioritat. Aquestes metodologies, enteses com a procés, poden oferir-nos comoditat i garanteixen un progrés en el camí espiritual de cada infant.

Val a dir que no totes les persones completen aquest procés; n'hi ha que ens sentim especialment còmodes en un dels punts i, després d'haver provat altres passes, podem triar que la nostra manera preferida de viure la interioritat és una en concret, i no les altres. Educativament, tenim el repte d'oferir un ventall ampli perquè els infants siguin lliures de triar.

Tot i que una motivació o una pregària es poden realitzar a totes les activitats, es recomana que les celebracions siguin només en moments puntuals.

Des del procés

1. **Silenci.** Amb els infants de 7 a 12 anys oferim espais de silenci acompanyats de la contemplació d'una imatge, un objecte o una espelma, o també de música relaxant. És òptim acompanyar l'inici amb un guiatge de la respiració. On? En un oratori o a la natura, a la vora del riu o al cim d'una muntanya, en un espai sense distraccions.
2. **Motivació.** Reflexions de tot tipus. A vegades explícitament religioses, o bé relacionades amb els valors de l'entitat en què ens situem. Es poden fer com a introducció o com a tancament d'una activitat. On? En un espai recollit destinat a les trobades del grup.
3. **Pregària.** Ens referim explícitament al transcendent amb un vocabulari adaptat a l'edat (el bon Déu, la vida, la natura). Podem incloure dimensions com el perdó o l'agraïment, així com símbols que tinguin un paper important. Generalment són guiades, però podem acompanyar els infants perquè en proposin. On? En un espai recollit destinat a les trobades del grup.
4. **Celebració.** Partim de l'Evangeli i de signes, a vegades pròpiament litúrgics, però també símbols propis com els característics de la branca. No és imprescindible dur-la a terme amb un capellà i la celebració pot ser interreligiosa. On? En un espai recollit destinat a les trobades del grup.
5. **Celebració sacramental.** Es recomana fer l'Eucaristia especialment adaptada als infants, amb fórmules que puguin llegir. Cal tenir en compte que bona part dels infants d'aquesta edat no han celebrat la primera comunió, haurem d'adaptar l'estructura de la celebració a aquest aspecte. On? En un espai recollit destinat a les trobades del grup, o bé a la capella.

Amb rutines

És important incloure tres fases imprescindibles a cada activitat. Aquí us donem algunes recomanacions per facilitar les activitats d'interioritat.

Acollida. Ens situem i ens preparam per a l'activitat. Ho podem fer amb una cançó, una benvinguda oral, una rutina pròpia del grup com ara situar un objecte concret al lloc de reunió (una espelma, un foulard, un peluix...) o bé amb un exercici de respiració.

Activitat. El nucli de la trobada. Qualsevol de les propostes d'aquesta guia ho són, tenint en compte que cada grup té diferents costums i rutines.

Tancament. En edats primerenques, el tancament es pot fer amb una cançó o cant, un gest com ara una abraçada o una encaixada de mans, o bé una conclusió arlada.

En grup

Hi ha una introducció ben senzilla per a les activitats d'interioritat; es tracta de prendre consciència d'on som i amb qui.

1. Ens situem en rotllana, agafats de les mans o no, i ens asseiem.
2. Observem els companys a banda i banda i, a través del guiatge dels animadors, pensem en una cosa bona de les altres persones del grup.
3. Anem mirant les diferents persones de la rotllana i, quan creuem mirades amb algú, li dedicarem un somriure.

Amb aquesta rutina és molt possible que hi hagi rialles i una mica de disbauxa les primeres vegades. Cal reconduir la situació cap a una serenitat alegre. És molt positiu que els moments d'interioritat impliquin riures i diversió.

La respiració

Els exercicis de respiració poden ser una eina bàsica per introduir-nos en la pràctica del silenci i la pregària. Per als infants de 7 a 12 anys proposem la tècnica del minut.

1. Seiem amb l'esquena recta, de manera que ens trobem còmodes. Si a la natura no és fàcil trobar comoditat al terra, podem fer-ho drets.
2. Tanquem els ulls i realitzem tres cicles de respiració guiada.
3. Agafem aire durant sis segons i l'aguantem tres segons més. El traiem durant sis segons i aguantem en apnea tres segons. Repetim el procés.
4. Acabats els quatre cicles, obrim els ulls i deixem uns instants per tornar a començar.

Evangelí

Els amics especials (adaptació de Lc 5,1-11)

Déu havia encomanat a Jesús una feina especial. Tothom anava a escoltar el que deia i a veure què feia. Molta gent que estava malalta l'anava a visitar perquè els curés!

Jesús era a la vora del llac de Galilea. El llac era tan gran que semblava el mar. Mirava els pescadors que netejaven les xarxes.

—Si veniu amb mi, pescarem peixos més grossos!
—cridà a Pere i a Andreu.

—Si veniu amb mi, pescarem peixos més grossos!
—cridà a Jaume i a Joan.

Jesús no es referia als peixos del llac. Es referia a la gent!

Volia que Pere, Andreu, Jaume i Joan l'ajudessin a explicar a tothom les bones notícies, la bona nova de Déu. Ells van ser els primers quatre deixebles de Jesús, una mena d'amics especials.

Jesús va tenir amics especials que l'ajudaven a fer el bé entre les persones que l'escoltaven i vivien amb ell cada dia. Tots eren diferents, alguns més trapelles, altres més tranquils... però a tots els estimava per igual.

Ara que hem format una patrulla, per fer un bon equip haurem de ser molt bons amics.

- Quines qualitats pots aportar a aquest grup?
- Què és el que més t'agrada compartir amb els teus amics?

Ens podem escriure entre els companys de patrulla per tal de donar-nos missatges positius. Al final, cadascú llegeix els que li han escrit.

Proposem als infants pregar pels nostres amics, manifestant desitjos de bondat que tinguem per a ells.

Per exemple "Preguem perquè els amics que no han pogut venir al campament s'ho estiguin passant bé" o "Jo vull pregar per la meva amiga que està malalta perquè vull que es recuperi aviat".

També podem fer una acció de gràcies per totes aquelles coses bones que ens han aportat els nostres amics i companys.

Conte

El ninot de neu

Era un dia gris. La caiguda de flocs i més flocs de neu anunciava l'arribada de l'hivern. La neu queia als arbres pelats de fulles i sobre els caus dels animals, que gairebé no gosaven treure el musell a l'exterior. La casa on vivien en Joan i la Marta havia quedat aïllada per l'enorme quantitat de neu que havia caigut. Els dos germans no podien anar enlloc. Però aleshores la Marta va tenir una idea:

—Per què no fem un ninot de neu?

Dit i fet, es van abrigar bé i el van començar a fer. Al cap d'unes hores ja tenien un gran ninot de neu just al costat de la casa. Li van posar un barret vell, dos botons que li servien d'ulls, una pastanaga com a nas i una bufanda de color vermell. Van estar jugant molt amb ell. Era un nou amic. Se l'estimaven. Cada matí, en llevar-se, corrien a dir-li bon dia. Si el sol de l'hivern escalfava una mica, els nens obrien un paraigua i protegien el ninot perquè no es fongués.

Va passar el temps i, amb el canvi d'estació, van tenir dies en què amb prou feines feia fred. El ninot s'anava fonent sense que en Joan i la Marta poguessin fer res per evitar-ho.

A poc a poc el seu amic va desaparèixer. Els nens van quedar molt tristos.

—Què us passa? —els va preguntar la mare.

—El nostre ninot de neu ha marxat —va dir la Marta.

—Ja no és amb nosaltres —va dir en Joan.

—No, això no és cert. Els amics mai no ens deixen. Senzillament, s'ha transformat. Ara és aigua i heu de buscar-lo en altres llocs —va explicar la mare.

Aleshores els nens van buscar el seu amic al raig d'aigua de la font, al riu, a la petita cascada i, quan va arribar l'estiu, al mar blau i al riu dels campaments.

I sí que hi era. El van reconèixer de seguida. D'una forma màgica, que només entén la quitxalla, van reconèixer a l'aigua la veu del ninot de neu. Els va dir que l'hivern vinent tornaria a passar temps amb ells. Des d'aleshores, en Joan i la Marta sempre juguen amb l'aigua i guarden per al proper hivern els dos botons, el barret i la bufanda.

Pensem en els nostres amics i amigues.

- Quan no són al nostre costat, on són?
- Què ens queda d'ells si estan lluny?
- Creieu que els amics i les amigues ens acompanyen d'alguna manera encara que no els veiem?

Podem dedicar una estona a fer polseres que intercanviarem amb una altra persona del campament com a símbol de l'amistat que supera la distància.

També podem emprar aquest conte com a motivació per a altres tipus de tallers.

Maria visita Elisabet (Lc 1,39-45)

Maria, una noia que vivia en un poblet que es deia Natzaret, va saber que estava esperant un nen. Es va posar molt contenta amb la notícia i tenia moltes ganes d'explicar-ho als seus amics i amigues.

La seva millor amiga era la seva cosina Elisabet, que era més gran que ella i també estava esperant un fill. Elisabet vivia a Ain-Karem, un poblet que estava una mica lluny d'on vivia Maria.

Tot i així, Maria tenia tantes ganes d'explicar a Elisabet el que li estava passant que va decidir anar-la a veure i així també la podria ajudar en el que calgués perquè tingués un bon embaràs. Llavors li explicaria que també estava esperant un nen!

Així doncs, es va posar en camí i, camina que caminaràs, va arribar a casa d'Elisabet. Va picar a la porta:

—Toc, toc...

—Qui hi ha? —contestà Elisabet.

—Soc jo, la teva cosina Maria.

—Maria, quina sorpresa! —va dir Elisabet, emocionada.

Elisabet va córrer a obrir la porta i es van fer una forta abraçada.

—Què hi fas, aquí, Maria? Com és que em vens a veure des de tan lluny?

—Vinc per ajudar-te i, a més, t'he de donar una gran notícia! No podia esperar més!

—I què m'has d'explicar, Maria? Has fet un llarg viatge per explicar-m'ho!

—Elisabet, estic esperant un nen!

—Quina alegria! I com et trobes?

—Molt bé! I tu, et trobes bé? T'ajudaré en el que necessitis!

—Em trobo bé, però la teva ajuda m'anirà molt bé! L'alegria que sento és tan gran que fins i tot el meu nen salta dins de la panxa! El nen que tindràs portarà molta alegria a tot el món! Maria, ja heu pensat com

es dirà?

—Es dirà Jesús. I vosaltres, com li direu?

—Joan!

Maria i Elisabet no paraven de somriure i abraçar-se. Estaven molt contentes.

Maria va passar uns quants dies a casa d'Elisabet i van aprofitar per posar-se al dia de moltes coses.

Maria de Natzaret i la seva cosina compartien una gran confiança i amistat. Van ser molt afortunades de viure la maternitat juntes.

El fet de compartir l'alegria és una pràctica que ens apropa i que millora les nostres relacions i fa més fortes les amistats. Intentem, també al campament, compartir el màxim de moments i vivències positives possibles.

- Quan tens una gran notícia per compartir, com et sents? A qui li expliques? Com se sent l'altra persona quan li expliques?
- Què t'agrada més compartir amb els amics? En quin moment pots dir que t'has sentit afortunat de tenir un amic?
- Què series capaç de fer per un amic?

Si som un grup nombrós podem fer un joc de tocar i parar com ara «Els carrers i les avingudes»:

Fem tres files de quatre o cinc persones. Una persona farà de gat i una altra de ratolí, i cadascuna es posarà en una punta. Per fer els carrers i les avingudes, els braços s'estiren en forma de creu, i les cames obertes. Hi ha dues posicions la de carrers (aliniant els braços de nord a sud) i la d'avingudes (d'est a oest).

El ratolí dirà «carrers!» o «avingudes!» a les persones que estan a les files perquè vagin canviant de posició de manera que deixin passar o tallin el pas al gat.

Evangelí

Estimar els enemics (Lc 6,27-36)

Als qui escolteu, us dic: Estimeu els vostres enemics, feu bé als qui us odien, beneïu els qui us maleeixen, pregueu pels qui us calumnien. Si algú et pega en una galta, para-li també l'altra, i si et vol prendre el mantell, no li neguis el vestit. Dona a tothom qui et demana, i no reclamis res al qui et pren allò que és teu.

Tracteu els altres tal com voleu que ells us tractin. Si estimeu els qui us estimen, qui us ho ha d'agrair? És molt fàcil estimar a qui t'estima!

I si feu bé als qui us en fa, qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors! I si feu préstecs als qui esperen que us donaran alguna cosa, qui us ho ha d'agrair? També els pecadors fan préstecs als pecadors, si saben que en trauran un guany.

Però vosaltres, estimeu els vostres enemics, feu bé i presteu sense esperar res a canvi: llavors serà gran la vostra recompensa i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagradats i amb els dolents.

Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare.

Jesús ens demana que no jutgem els altres i que els donem més oportunitats. Segurament, a tots ens costa jugar i xerrar amb les persones que són diferents o amb qui hem tingut un malentès.

Tot i així, la proposta de Jesús és que si guem amables, que perdonem i donem noves oportunitats. Ell vol que si guem tots amics.

Jesús ens demana que estimem els nostres enemics.

- Com ho podem fer?
- Ens costa acceptar aquesta proposta? Per què creieu que és important?
- Què vol dir "enemic" per a cadascú de nosaltres?

Podem jugar a "La paella". Es tracta de distribuir els ingredients de la paella als participants de manera que es repeteixin.

Després un animador anirà explicant el procés d'elaboració de la paella tot anomenant-ne els ingredients. Quan es digui el nom d'un o més ingredients, els participants que el tinguin s'aixecaran i s'hauran d'intercanviar el lloc entre ells.

Quan en el transcurs de l'explicació l'animadora digui "paella", tot el grup s'haurà d'aixecar i canviar de lloc.

Jesús, ensenya'ns a veure que darrere de cada persona hi ha un amic o una amiga, algú que pateix i s'il·lusiona.

Encara que a vegades ens fa vergonya mostrar-nos als altres tal com som, ajuda'ns a ser respectuosos amb les persones que són diferents.

Amic Jesús, fes-nos valorar totes aquelles coses que tenim en comú i dona'ns pistes per conèixer-nos entre tots.

Evangelí

Jesús i Zaqueu (adaptació de Lc 19,1-10)

Un dia Jesús, fill de Maria, va arribar a un poble ple de gent que volia escoltar les històries que explicava. El volien veure de prop.

En aquest poble vivia Zaqueu, que també tenia moltes ganes de veure Jesús. Zaqueu no era estimat per la gent del poble ja que els havia enganyat moltes vegades.

Quan va arribar Jesús, tothom es va reunir per veure'l. Zaqueu, com que era baixet, es va haver d'enfil·lar a un arbre per veure'l bé.

La gent del poble havia explicat a Jesús que Zaqueu era un mentider. Jesús es va apropar a l'arbre on hi havia Zaqueu i en veure'l li va demanar que volia visitar casa seva.

La gent del poble es va sorprendre que Jesús parlés amb Zaqueu com si fossin bons amics. Zaqueu es va posar molt content perquè Jesús el volia conèixer. Zaqueu era molt ric, però no tenia cap amic i per primera vegada havia trobat algú que volia ser amic seu.

Jesús i Zaqueu es van passar tota la tarda parlant i explicant-se moltes coses. Zaqueu li va explicar el que feia amb la gent del poble. Jesús li va dir que això no estava bé i que aquesta era la raó per la qual no tenia cap amic. Li va dir que havia de fer les coses millor i així la seva vida canviaria.

Després de parlar amb Jesús, Zaqueu es va adonar que si volia tenir amics havia de deixar de dir mentides i havia d'ajudar la gent.

Des d'aquell moment, Zaqueu va canviar, va ajudar la gent que ho necessitava i va començar a tenir amics, tal com Jesús li havia dit.

Zaqueu deia mentides als seus veïns per tenir més diners. Els enganyava i se'nprofitava. Per aquesta raó cap veí volia ser amic seu.

Jesús va aconsellar-li que comencés a ser més just i bo. La primera passa per fer-ho era tractar bé els seus veïns i, d'aquesta manera, aconseguiria fer amics.

Jesús va donar una segona oportunitat a Zaqueu.

- Quan un amic o una amiga et diu una mentida, li dones una altra oportunitat?
- Per què creus que és important ser sincers entre nosaltres?

Podem fer algun joc o dinàmica que treballi la confiança entre nosaltres. Per exemple, el joc de «l'Estrella».

Es tracta d'aconseguir l'equilibri de forma col·lectiva a partir de la figura d'un cercle. Ens hem d'agafar de les mans i deixar les cames una mica obertes. A continuació ens deixarem caure en direccions oposades: uns cap endavant i uns altres cap enrere, equilibrant així els pesos. Quan hàgim aconseguit l'equilibri, podem anar canviant els rols de cadascú.

Un cop finalitzat fet el joc, ens podem preguntar:

- Ha estat fàcil?
- Què hauria passat si algú no hagués estat sincer en aquest joc?

Conte

El llenyataire honrat

Una vegada hi havia un pobre llenyataire que tornava a casa després d'una dura jornada de feina. En creuar un pont que travessava un riu li va caure la destal a l'aigua.

L'home es va lamentar tristament:

—Oh! I ara com m'ho faré, jo, per guanyar-me el pa sense destal?

Però tot d'una, d'entre les aigües —Oh! Sorpresa!— va sorgir una bella nimfa i li va dir:

—Espera, bon home, que et tornaré la destal.

La nimfa es va enfonsar al riu i al cap de no res va aparèixer amb una destal d'or massís a les mans.

—Que potser és aquesta, la teva destal? —va preguntar la nimfa.

—No, no és aquesta. La meva destal no és daurada —va contestar el llenyataire.

Així la nimfa es va tornar a enfonsar per segona vegada i aparegué poc després amb una destal de plata.

—I aquesta? És la teva destal? —va tornar a preguntar la nimfa.

—No, aquesta tampoc no és la meva. La meva no era ni d'or ni de plata —va respondre l'entristit llenyataire.

I per tercera vegada la nimfa es va submergir a les aigües del riu. En sortir-ne duia a les mans una destal d'acer.

—Oh! Gràcies! Moltes gràcies! Aquesta sí que és la meva destal!

—Aquí la tens. Tot i així, com que ets tan honrat te'n regalo les altres dues, bon llenyataire. Has preferit l'honradesa a la mentida i et mereixes aquest premi.

Pensem en els jocs que fem i en les diferents situacions que se'ns presenten al llarg dels campaments.

- Què en penseu, de fer trampes?
- Els jocs són més divertits si ens saltem les normes o no?
- Creieu que es poden canviar les normes d'un joc? Com ho faríeu?

Per tal d'exemplificar la sinceritat i l'adhesió a les normes compartides, podem jugar a «Simon diu», fent que els diversos participants puguin anar donant les instruccions per torns. També podem fer el cant d'«Alí Babà i els quaranta lladres», facilitant que a cada repetició un dels infants marqui l'estil amb què cantem o ens movem.

Podem realitzar una pregària d'agraïment amb una fórmula explícita. Per exemple:

Gràcies, bon Déu, per totes les persones del món que diuen la veritat i no enganyen.

Gràcies per les persones que són sinceres i que volen ser transparents mostrant les coses tal com són.

Que nosaltres també puguem ser d'aquesta manera, dient i fent les coses de tot cor, sense por ni malícia.

Evangelí

El bon samarità (adaptació de Lc 10,25-37)

Hi havia una vegada un home que caminava per una carretera solitària. De sobte, uns bandits el van atacar. El van estomacar i el van ferir. Després li van robar tots els diners i van fugir, i l'home va quedar estès a la vora de la carretera.

Li feia mal tot el cos. No es podia ni aixecar. Es va quedar allà, a ple sol, sense poder fer absolutament res. Aleshores va sentir unes passes que cada cop s'acostaven més.

—Per fi venen a ajudar-me —pensà l'home.

Però les passes van passar de llarg. Algú l'havia vist, però no s'havia aturat per ajudar-lo!

—Ai! AAA!!! —gemegava l'home.

Es trobava molt malament i ja portava molta estona sol sense poder-se moure. Aleshores va tornar a sentir passes. Cada cop les passes s'acostaven més.

—Per fi ve algú! —va pensar l'home.

Però les passes no es van aturar. Algú altre l'havia vist i tampoc s'havia aturat a ajudar-lo!

L'home es trobava cada cop més malament. Ja es feia fosc quan va sentir un altre soroll.

«Clip, clop! Clip, clop!» Algú s'acostava per la carretera dalt d'un ase. Era un home d'un altre país, d'un país enemic. Quan va veure l'home que estava ferit, però, es va aturar.

—Necessita ajuda! —digué el viatger.

Li va netejar les ferides i les hi va embenar. Després el va col·locar amb molta cura dalt del seu ase i el va acostar fins a un hostal.

—Uns bandits han ferit aquest pobre home i han fugit amb tots els diners que duia a sobre —va explicar el viatger a l'hostaler—. Necessita recuperar-se.

L'endemà, el foraster havia de continuar el seu viatge,

però, abans de marxar, va parlar amb l'hostaler:

—Teniu, uns quants diners —li digué el viatger—. Espero que n'hi hagi prou. Cuideu d'aquest home fins que ja estigui bé. Si en necessiteu més, us pagaré la resta quan passi per aquí de tornada.

En aquesta paràbola, una persona rep ajuda d'una altra, i n'hi ha dues que no l'ajuden. L'home que va ser atacat no s'esperava que qui l'ajudés fos, precisament, un ciutadà d'un país enemic.

Jesús de Natzaret ens diu que no hem de fer incidència en les coses que ens separen dels altres, sinó fixar-nos en allò que ens hi apropa. Hem d'ajudar tothom qui ho necessiti.

- Creieu que a vegades tenim prejudicis amb les persones que són diferents a nosaltres?
- Alguna vegada has ajudat algú que és molt diferent a tu?
- Et deixaries ajudar per un enemic?

Aquest és un evangeli especialment afortunat per propiciar un joc de confiança. Per exemple, «El cercle dels amics».

Un membre del grup es tancarà els ulls amb un fulard. La resta farà un cercle al seu voltant i el balancejaran, deixant-lo caure una mica, però mantenint-lo segur.

També es pot fer en grups de tres i anar canviant de posició per torns. Es tracta de confiar fins i tot en qui no sabem qui és, i esperar que tothom pot ser avui un bon samarità i tractar-nos amb cura.

Cançó

«Obriu les portes» - Txarango

La música és el batec dels pobles
i amb nosaltres portem els seus camins.
Obriu totes les portes.
Benvinguts al cor de la terra.

He vist el cel cobert de plom.
He vist ciutats desaparèixer com la pols.
He vist un mur furiós al mar, plorar la mare terra.

He recollit metralla al cor;
dels que han fugit des de les portes de l'horror.
Que cremi roig el foc d'un vers
contra el foc de la guerra.

Pararem el temps,
hem vingut de lluny.
Del ventre de l'Orient,
dels camins perduts.

Pararem el temps,
canviarem el rumb.
Un crit al vent rebel:
Benvinguts, Salam Aleikum.

Som tot allò que no té nom.
Som el demà de la tristesa i de la por.
Hi haurà un camí sota la nit, hi haurà esperança.

He vist la mort parlar d'amor.
He vist els pobles despertar en una cançó.
Mira'm als ulls, no estarem sols,
un altre món esclata.

Pararem el temps,
hem vingut de lluny.
Del ventre de l'Orient,
dels camins perduts.

Pararem el temps,
canviarem el rumb.
Un crit al vent rebel:
Benvinguts, Salam Aleikum.

«En la tierra hacen falta personas que
construyan más y destruyan menos,
que prometan menos y resuelvan más,
que esperen recibir menos y dar más,
que digan mejor ahora que mañana.»

Avui s'obriran totes les portes,
tots els camins en un instant.
Nua la nit al teu davant.
Avui trobaràs un mar en calma,
tots els records dels oblidats.
Nua la nit al teu davant.

- De què creieu que parla aquesta cançó? Què en sabem d'aquesta realitat?
- Què creieu que vol dir la frase "Som el demà de la tristesa i de la por"? Quines coses ens produeixen tristesa i por? Quines persones viuen amb tristesa i por?
- Quan podem ser persones que construeixin més?

- Podem imprimir en gran les frases de la lletra, repartir-les per grups i que les cantin a mesura que passa la cançó.
- Podem seleccionar notícies i imatges periodístiques per comentar els aspectes que explica la cançó i crear una mica de debat.
- Fins i tot podríem pensar a fer una coreografia de la cançó de forma participativa!

Pots trobar els acords d'aquesta cançó si cliques [AQUÍ](#) o escanejes aquest codi QR.

Evangelí

El dia més feliç (adaptació de Mc 16,1-8)

Era diumenge ben d'hora al matí quan les dones van anar a la tomba de Jesús per portar-li perfums. Van tenir una sorpresa quan, un cop allà, no van veure aquella pedra grossa i pesada que tancava la tomba! Algú l'havia moguda! Les dones van entrar dins del sepulcre i se'ls va tallar la respiració.

—El cos de Jesús no hi és! Ha desaparegut!

Aleshores van veure una persona desconeguda.

—No tingueu por —digué—. Sé que busqueu Jesús, però ja no és aquí. Déu l'ha tornat a la vida. Aneu a dir-ho als seus amics!

Les dones van sortir corrents a explicar-ho a tothom. Era el dia més feliç! Van irrompre a l'habitació tot cridant:

—És viu! És viu! Jesús és viu! Hem anat a la seva tomba i el seu cos ja no hi era.

—Quina ximpleria! —digueren alguns dels deixebles. Joan i Pere, però, ho van voler comprovar amb els seus propis ulls.

El cos de Jesús havia estat embolcallat i les robes que l'havien cobert encara eren allà. Tot i així, el cos no hi era i ningú se l'havia endut. JESÚS ERA VIU! Pere i Joan van córrer a dir-ho als altres.

A la tarda, Maria Magdalena era al costat de la tomba quan una veu li digué:

—Per què plores, Maria?

I de seguida ho va saber. Era Jesús.

—Ves a dir-ho als altres —digué Jesús.

Aquella mateixa nit, Jesús va anar a veure els seus deixebles. Eren a l'habitació, parlant, quan, de sobte, aparegué Jesús. Van tenir molta por perquè es pensaven que era un fantasma.

—No tingueu por —digué Jesús—. Mireu-me! Soc jo! Toqueu-me, soc real.

Fins i tot va sopar una mica amb ells. Després d'això cap d'ells ja no va tenir por. Fou el dia més feliç!

Quan Jesús va morir, els seus amics i amigues van estar molt tristos. Van voler tenir cura del seu cos i visitaven sovint la seva tomba.

El cos de Jesús, però, va desaparèixer. Ell havia ressuscitat i se'ls apareixia per consolar-los i fer-los tornar a sentir alegria.

La resurrecció de Jesús és la millor notícia possible per als cristians.

- Com et sents quan reps una bona notícia?
- Et fa feliç donar bones notícies?
- Podem aprofitar la idea de les notícies per fer un vídeo o un diari en què els infants expliquin les bones notícies d'aquest campament. Amb aquest recurs podem donar les millors notícies possibles del campament a les famílies.
- Podem jugar al joc del mataconills o a matar per equips, de manera que puguem explicar la idea de la resurrecció des d'una vessant més lúdica.

Conte

La Laura i la Nora van d'excursió

Un bonic dia d'estiu la Laura i la Nora van decidir anar a berenar a la Font de l'Avi. La mare va preparar un entrepà i un suc per a cadascuna i els va donar una motxilla on posar-ho tot.

—Només una motxilla? Jo no la penso portar tota carregada. Segur que pesa molt —va dir la Laura.

—No t'amoïnis, ja la portaré jo —va dir la Nora.

Van agafar el camí que s'endinsava cap al bosc:

—Quin camí més bonic! Quantes flors que hi ha! Potser trobarem maduixes! —va exclamar la Nora.

—Mentre no trobem abelles... Hi ha massa mosques i són de les enganxoses! —va dir la Laura.

El camí va començar a fer pujada i a fer-se més estret.

—Començo a estar cansada, aquest camí fa massa pujada. Vull seure! —va dir la Laura.

—D'acord, podríem seure en aquell tronc —va proposar la Nora

Quan la Laura va arribar al tronc, va dir:

—És ple de molsa i si m'hi assec els pantalons em quedaran verds! No vull seure aquí!

—Podem seure damunt de les pedres —va dir la Nora, tot assenyalant uns rocs caiguts al mig del camí.

—Aquestes pedres no són planes i no s'hi està a gust. No vull seure aquí —va respondre la Laura.

—Doncs és millor que continuem i així podrem berenar a la font —va dir la Nora.

En aquell precís moment una bonica libèl·lula de colors blaus es va aturar damunt la motxilla de la Nora.

—Mira quina libèl·lula més bonica, quines ales més transparents i quins colors més brillants que té. Trobo que és un insecte fantàstic —va dir la Nora.

—Però què dius! És un bitxo enorme i fastigós! Fes-lo fora! —va dir la Laura, tot movent els braços per espantar la libèl·lula.

La Nora va continuar caminant mentre mirava a dreta i esquerra, trobant un munt de coses interessants; darrere seu, la Laura anava remugant i donant cops de peu a les pedretes del camí.

—Has vist quin arbre més alt? Té un tronc molt gruixut i una escorça preciosa! —va dir la Nora.

Quan la Laura alçà els ulls per mirar-lo, es va entrebancar amb una arrel i va caure.

—Maleïda arrel, m'he pelat els genolls per culpa seva. No entenc per què les arrels no poden estar sota terra, que és el seu lloc —va dir, amb veu plorosa, la Laura.

De cop i volta, el camí travessava un rierol. Com que havia plogut, baixava molta aigua i calia passar per unes pedres per no mullar-se les sabates.

—Quin rotllo, segur que cauré i em mullaré les vambes. Millor que tornem a casa —va dir la Laura.

—Vinga, Laura, que passar aquest rierol fa més emocionant l'excursió. Fa temps que no baixava tanta aigua per aquí. Segur que la font raja molt! —la va animar la Nora.

La Nora va travessar amb agilitat i seguretat, saltant per damunt les pedres. Quan va ser el torn de la Laura, amb poques ganes va posar un peu a la primera pedra, que va bellugar-se i el peu de la Laura va tocar l'aigua.

—T'ho he dit! Ja m'he mullat el peu! Ho sabia! Aquesta excursió és un rotllo! Jo plego! —digué, empipada, la Laura.

—Vinga, anima't, Laura, anar d'excursió és una aventura. T'has mullat una mica la vamba, però el peu està sec. Només queden tres revolts i berenarem.

La Laura va continuar el camí rondinant mentre la Nora anava xiulant una cançoneta. Cinc minuts més tard, van arribar a la font.

—Visca, ja hem arribat! És ple de gent! On podrem seure per berenar? —va dir la Laura.

—Ja hi som, és un lloc ben bonic! Podem anar sota aquell arbre a berenar —va respondre la Nora.

Van seure, es van repartir el berenar i van començar a menjar. El sol va desaparèixer darrere d'un núvol gris i, poc a poc, tot el cel va quedar tapat.

—Ja podem marxar corrents o ens mullarem —va dir la Laura.

—Tens raó, serà millor fer via cap a casa —respongué la Nora.

La Laura i la Nora es van posar a caminar i petites gotes van caure del cel. Les dues germanes van començar a córrer i, ràpidament, la pluja s'intensificà i un bon ruixat d'estiu va fer que s'amaguessin sota les branques d'un frondós arbre.

—Que bé! Aquest estiu no haurem de patir per l'aigua, cada tarda cau un xàfec que va molt bé per a tothom. Segur que tampoc hi haurà tant risc de foc i els bombers no tindran tanta feina —va comentar la Nora.

—Quedarem xopes, haurem de canviar-nos de roba i podem agafar un bon constipat. A mi no em fa gens de gràcia —digué, enfadada, la Laura.

Just en aquell moment, els pares de la Nora i la Laura van arribar on eren les nenes amb el cotxe. Van pujar-hi de pressa i van anar cap a casa. La Nora va començar a explicar fil per randa tot el que els havia passat mentre que la Laura, amb cara de pocs amics, va pujar a la seva habitació tot dient:

—Mai més a la vida tornaré a anar d'excursió!

Els pares i la Nora van somriure.

La Nora i la Laura, encara que son germanes, són força diferents.

- Amb quina de les dues t'identifiques?
- En quines situacions et costa ser alegre? És més fàcil quan fem les coses en grup?
- Et costa molt esforçar-te? Qui t'empeny i t'ajuda quan una cosa et costa o no t'agrada?

Podem jugar a la cadena, un joc d'empaitar i fer grups que ens ajudarà a veure que les coses que costen són més fàcils si les fem en companyia.

Es marquen uns límits al terreny de joc. L'infant o infants que la paren han de tocar els altres, que tenen llibertat de moviments. Quan això passa, s'han d'agafar de la mà i empaitar junts. El joc acaba quan tothom forma part de la cadena.

Podem fer que els grups se separin en dues parelles quan s'arriba a una cadena de quatre.

En acabar el joc tornarem a trobar-nos tot el grup per fer un tancament a partir de les preguntes proposades anteriorment.

Podem realitzar una pregària d'agraïment amb una fórmula explícita. Per exemple:

Gràcies, bon Déu, per totes les persones del món que diuen la veritat i no enganyen.

Gràcies per les persones que són sinceres i que volen ser transparents mostrant les coses tal com són.

Que nosaltres també puguem ser d'aquesta manera, dient i fent les coses de tot cor, sense por ni malícia.

Conte

El tigre i el senglar

Un estiu, a la sabana africana, els animals vagaven d'un cantó a l'altre cercant aigua per pal·liar la terrible set que tenien. Després de moltes hores cercant, un senglar i un tigre van trobar la mateixa font d'aigua.

En veure la font, tots dos animals van rugir i, oblidant-se ràpidament de la bona educació i el respecte entre animals que regna a la sabana, van córrer cap a la font per arribar abans que l'altre i poder beure tanta aigua com poguessin.

Com era d'esperar, van xocar l'un amb l'altre i van iniciar una baralla que els va deixar ferits i estabornits.

Després d'una bona estona, van quedar ben esgotats i es van separar. Aleshores es van adonar que aquella baralla els estava privant a tots dos de fer el que realment volien: beure aigua.

En aquell moment, ja amb tranquil·litat, van beure alhora de la font, es van demanar perdó i van seguir cadascú pel seu camí.

Per compatir...

- Creus que hi havia raó per barallar-se?
- Alguna vegada t'has trobat en una situació semblant?

Podem realitzar la dinàmica del quadrat de paper. És una dinàmica sobre comunicació que busca l'entesa, facilitant la construcció d'acords de forma no verbal. La trobareu en aquest [enllaç del MCECC](#), però podeu fer-hi les modificacions que cregueu convenientes per al vostre grup!

Evangelí

Sal de la terra i llum del món (Mt 5,13-16)

Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal perd el gust, amb què la tornaran salada? Ja no és bona per a res, sinó per llençar-la fora i que la gent la trepitgi.

Vosaltres sou la llum del món. No es pot amagar un poble posat dalt d'una muntanya, i ningú no encén una llàntia per posar-la sota una mesura, sinó en el portallànties, perquè faci llum a tots els qui són a la casa. Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel.

Quan Jesús parla de la «sal de la terra» es refereix a tot allò que dona gust a la vida, que aporta alegria o fa les coses més fàcils.

Quan es refereix a la llum, Jesús vol marcar el caràcter exemplar dels cristians. Els qui amb la seva acció il·luminen les coses o comparteixen la seva saviesa o coneixements per fer més fàcil i agradable la vida dels altres.

En tots dos casos, Jesús parla de característiques de les persones que serveixen els altres.

Per compartir...

- En quins moments dels campaments hem estat sal o llum? Per què? Amb qui? Com t'has sentit?
- Algú ha estat llum per a tu? Vols mostrar-li el teu agraïment?
- Podem aprofitar aquest evangeli per fer el taller de pintar sal amb guixos de colors i elaborar pots de vidre amb dibuixos.
- També podem proposar un taller de pintura de cares en què expressem alegria amb els colors, per exemple, per parelles.

Emprem la simbologia de «la llum del món» per realitzar un moment de contemplació d'una espelma o d'un petit foc.

Conte

Tant com puc

Hi havia una vegada un home savi que es va retirar durant un cert temps a una caseta a prop del mar.

Tots els matins, abans del trenc d'alba, acostumava a caminar per la platja i després s'asseia a escriure durant hores. Gaudia dels passejos que feia a la vora del mar perquè li servien per pensar en totes les coses profundes que pensen els savis: Qui fa moure els planetes a l'espai? Què és l'amor? Quin sentit té viure? Què passarà d'aquí a 300 anys?...

Amb aquestes i altres preguntes existencials al cap, un matí després d'una gran tempesta, caminava per la platja quan es va trobar amb una gran sorpresa i de seguida va comprendre la gravetat de la situació: la sorra de la platja estava coberta d'estrelles de mar! Ell sabia que les estrelles de mar viuen només uns minuts fora de l'aigua i, quan els toca el sol, moren.

Amb compte de no trepitjar-les, va seguir caminant per la platja amb el cor encongit de pena. Abstret en els seus pensaments, va caminar metres i metres fins que va descobrir a l'horitzó unes figures corrent amunt i avall incansablement

Quan s'hi va acostar, es va adonar que no eren més que un grup de nens petits, tots amb la cara suada i els peus molls i plens de sorra. En veure el savi, es van aturar i el van mirar fixament. El savi els va somriure i els va dir:

—Què esteu fent, vailets?

Els nens el van mirar sorpresos i el que semblava més petit li va contestar:

—Agafem totes les estrelles de mar que podem i les tornem a l'aigua perquè no es morin.

El savi va somriure de nou amb pena i els digué:

—Ja ho veig... Però no veieu que no té sentit el vostre esforç? Hi ha centenars de milers d'estrelles de mar i viuran molt poc temps més abans que el sol no les assequi... Tot i que en salveu unes quantes, la majoria moriran de totes maneres i el vostre esforç no haurà servit per res.

Les mirades dels nens es van omplir de núvols i de silenci. Miraven el nombre immens d'estrelles que moririen. En silenci i amb el cap cot, van començar a marxar cap a casa seva.

Quan estaven a punt de desaparèixer de la vista del savi, el nen petit que havia parlat va tornar, va agafar una estrella i, amb totes les seves forces, la va llençar al mar. Amb força i energies renovades va dir als seus companys i al savi:

—Per cada estrella que salvem, el que estem fent sí que té sentit! Apa, tornem a la feina, companys! I si vostè ens ajuda, seran més les que se salvaran!

Amb els ulls plens de llàgrimes, el savi va començar llençar estrelles al mar. En el seu interior, va aprendre una gran lliçó del cor net i lliure d'un nen. La importància de totes i cadascuna de les gotes d'aigua que, unides, conformen el mar.

Cada cosa que fem al campament té sentit. Entre tots podem fer que cada aspecte del campament funcioni bé, tenir cura del material, muntar bé les tendes encara que no sigui la pròpia, rentar els plats o mantenir les letrines.

Quan cuidem la natura no només nosaltres en gaudirem. N'hem de tenir cura per totes les altres persones i per tots els éssers vius que hi vivim.

- Quines tasques del campament són positives per als altres?
- Quines accions fas per cuidar el medi ambient? Creus que hi podries fer alguna cosa més?

Amb aquest conte podem motivar una caminada en què desbrossem un camí o recollim plàstics d'un espai natural brut, fent èmfasi en la vàlua de cada gest.

I si canteu la cançó «Des del teu gest», de Kairoi? La trobareu en aquest [enllaç](#), i als cançoners de la Pasqua de les Avellanes hi teniu la lletra i els acords.

Cançó

De ellos aprendí - David Rees

Hoy voy a hablarte de mis héroes
que me vieron crecer.
Desde el león que se hizo rey
hasta la princesa que rompió la ley.

Si me preguntas a mí,
de ellos aprendí
que hay personas
por las que vale la pena derretirse.

Todo es posible, incluso lo imposible.
Las virtudes a veces
están bajo la superficie.

La belleza está en el interior.
Recuérdame aunque te diga adiós.
Debo dejar de ser algo que no soy.

Llorar me tranquiliza los problemas de la vida.
Elimina de tu vida, si elimina tu sonrisa.
Hay una lágrima por cada risa.

Eres más valiente de lo que crees.
¿Por qué tenemos que crecer?
Las segunda estrella a la derecha,
todo recto hasta el amanecer.

Aférrate a aquello que te hace diferente.
Si esperas el momento oportuno, era ese.
«Ohana» significa familia.
«Familia», estar juntos siempre.
Que tu alma libre esté.
Y que nunca es tarde para ser joven.

Boo.
Sigue nadando, sigue nadando.
Quiero ser como tú.
Hakuna matata, vive y deja
bibidibabidibu.

Boo.
Hay un amigo en mí
tan blandito que me quiero morir.
De ellos aprendí.

Cada día de lluvia tiene su arco iris.
Y el camino correcto no es el más fácil.
Espejito, espejito.
Eternamente agradecido.

No te centres en lo que dejas atrás.
Busca lo más vital.
Escucha tu corazón y lo entenderás.

Supercalifragilisticoespialidoso.
Creo que sí que estás completamente loco.
Pero ¿te cuento un secreto entre nosotros?
Las mejores personas lo están.

Si al hablar no has de agradar,
te será mejor callar.
Hasta el infinito y más allá.

La vida no es perfecta para ser maravillosa.
Soy una hermosa mariposa.
Tu identidad es la posesión más valiosa,
protégela a toda costa.
Recuerda siempre quién eres y ya está.

Boo.
Sigue nadando, sigue nadando.
Quiero ser como tú.
Hakuna matata, vive y deja
bibidibabidibu.

Boo.
Hay un amigo en mí
tan blandito que me quiero morir.
De ellos aprendí.

Tira de la palanca (Tira de la palanca).
Deshonra sobre tu vaca
(Deshonra sobre tu vaca).
Que hay que explorar lo inexplorado.
Que nadie se mueva. Tengo un dragón
y no tengo miedo a utilizarlo.
De verdad de la buena.

Boo.
Sigue nadando, sigue nadando.
Quiero ser como tú.
Hakuna matata, vive y deja
bibidibabidibu.

Boo.
Hay un amigo en mí
tan blandito que me quiero morir.
De ellos aprendí.

Ahora que ya sabes quiénes son me crearás
si te digo que los animales saben hablar.
Que algún día sabré volar.
Que la magia es de verdad.

De ellos aprendí
que por mucho que vuele lejos de aquí
seguirán siempre junto a mí.

- Aquesta lletra parla d'herois. Qui són els vostres herois en el dia a dia?
- Hi ha alguna frase d'aquesta cançó que us cridi especialment l'atenció?
- A qui li diries... (tria una frase de la cançó)?
- Qui t'agradaria que et digués... (tria una frase de la cançó)?

Podem agafar la idea del David Rees i fer un vídeo en què sortim cantant la cançó. Cada infant, per exemple, pot triar una frase i cantar-la en una càmera estàtica en la qual gravem tots els talls. Després fem el muntatge de tota la cançó com a vídeo del campament.

Una feina una mica més complicada seria aprofitar el ritme d'aquest tema per elaborar amb els infants una cançó amb frases que resumeixin el campament. Es podria dur a terme si al campament hi ha monis amb prou coneixements musicals.

Podeu trobar els acords de la cançó clicant [AQUÍ](#), o escanejant aquest codi QR.

Evangelí

Confiança i neguit (Mt 6,25-34)

Jesús es va acostar a la gent del poble i els digué:

«No us preocupeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu o preocupant-vos massa pel futur.

No val més la vida que el menjar, i el cos més que la roba?

Mireu els ocells del cel: no sembren, ni seguen, ni recullen en graners, però sempre aconsegueixen menjar.

Qui de vosaltres, per més que s'hi esforci, pot allargar d'un sol instant la seva vida? I de la roba, per què us en preocupeu? Fixeu-vos com creixen les flors del camp: no treballen, ni cusen, ni compren roba, però us asseguro que ni el rei més poderós, amb tota la seva magnificència, no anava vestit com cap d'elles.

I si l'herba del camp, que avui hi és i demà la tiren al foc, Déu la vesteix amb colors tan bonics, no farà més per vosaltres?»

Jesús demana a la gent del poble que no pateixi i que confii en la providència. L'amor de Déu per a tots nosaltres, diu Jesús, és superior a tot, i Ell té cura de tot allò que hi ha al món.

Però... Això vol dir que no importa el que fem? No ben bé; cal que ens ocupem de les coses que hem de fer, que fem el bé i que cuidem les persones, però que ho fem confiats i amb la tranquil·litat que, en últim terme, no tot és a les nostres mans, cal posar-nos en les mans del bon Déu.

Compartim en grup gran o en grups petits:

- Què creus que vol dir Jesús quan ens diu que «Déu farà més per vosaltres?»
- Per què val més la vida que el menjar?
- Com seria, per tu, aquesta vida valuosa?

Això d'educar en l'espiritualitat... De quantes maneres es pot fer?

- [Projecte educatiu CMS](#). Centre Marista d'Escoltes, 2004.
- [Projecte educatiu FAJMACOR](#). FAJMACOR, 2012.
- [Animar l'espiritualitat a l'escoltisme i el guiatge](#). Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, 2013.
- [Espiritualitat a les branques](#). Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, 2013.
- [Banc de materials i recursos del MCECC](#). Moviment de Centres d'Esplai Cristians de Catalunya, 2019.
- [Activitats en 7 minuts i mig](#). Moviment de Centres d'Esplai Cristians de Catalunya, 2015.
- [Els binomis del JELL](#). Jesuïtes Educació en el Lleure, 2018.
- I tants altres!

